

Minu raamatukogu

Väiksena, nii umbes üheksa-aastaselt käisin tihtipeale koos oma klassikaaslastega raamatukogus mängimas. Me mängisime seal Kättemaksukontorit, keegi oli mõrvar, keegi oli Friida ja Marion, kuid alati oli vaidlus selle üle, kes saab Häidi olla. Nüüd, kui vanem olen, ei mäleta ma enam, miks Häidi roll nii tahetud oli. Mina aga olin alati see, kes laiba leidis, või siis see, kes palkas Kättemaksukontori mingit juhtumit lahendama.

Mängisime seal tunde ja juhtus ka paar korda nii, et kaotasime ajataju ja raamatukogutädi pidi meile meelde tuletama, et kell on palju ja nad hakkavad sulgem. Ka meie enda vanematele ei meeldinud see, kui unustasime end raamatukokku, sest siis tulime sealt liiga hilja tagasi ja õppimine jäi hilja peale. Meie kui 9aastased kavalpead tegime aga vanematega diili, et kui raamatukogus ära õpime, siis võime seal ka kauem olla. Diil läks läbi ja nii me istusime raamatukogu teise korruse põrandal ja lahendasime kodutöid.

Haapsalu lasteraamatukogu teine korrus sai meie seas väga popiks ja ei möödunud vist mitte ühtegi päeva, kui me poleks seal käinud. Seoses teise korrusega on ka palju erinevaid lugusid, näiteks on veerand teist korrust luku taga. Teisel korrusel on taaslavastud (ei tea nime) tuba, kuid sinna on pandud palju õrnu ja vanu esemeid, nii et seda tuba saab vaadata ainult läbi klaasi. Peale vaadates ei seostu selle toaga mitte midagi halba...või vähemalt tundub nii.

Ühel päeval, kui raamatukokku jälle tulime, olid seal ka meist natuke vanemad, nii 5.-6. klassi lapsed ja nad hakkasid meilt uurima, kas me tegelikult teame, miks see tuba lukus on? Vastasime muidugi eitavalt, sest meile ei pakkunud see tuba huvi, kuid see kõik muutus peatselt. Olime varem arvanud, et see tuba on nagu muuseum ja sellepärast on see tuba lukus. Üks nende 5. klassi poistest rääkis meil aga sellise loo, et seal toas elab kuri vaim ja sellepärast on seal ka uks lukus, et ta sealt välja ei saaks. See kuri vaim olevat väga vihane ja ohtlik ja ainuke inimene, keda ta sinna tuppa lubab, on koristaja, sest tema hoiab vaimu ümbruse puhtana. Me väga ei uskunud seda lugu ja mängisime edasi ja need vanemad lapsed läksid ka ära.

Järgmine päev läksime jälle raamatukokku ja mängimise ajal kuulsime imelikke häälotsusi ja mürtsu, need meenusid oigeid ja mürts oli selline nagu keegi oleks raske raamatu maha kukutanud. Hirmujudinad tekkisid nahale ja hakkasime asja uurima. Me ei leidnud mitte ühtegi loogilist seletust nendele häälele ning proovisime seda lihtsalt ignoreerida ja edasi mängida. Mängu keskel kuulsime jälle tugevat mürtsu ja seda kuuldes jooksmine kohe selle suunas. Heli juurde jõudes olime kõik üllatunud. Mürtsu tekitajad olid vanemad lapsed, kellega eelmine

päev kohtusime. Meid nähes nad aga jooksid ära. Naersime lihtsat selle üle ja mängisime edasi. Nüüd vanemas eas sellele mõeldes siis nad ilmselt tahtsid meid sealt ära hirmutada, et saaks seal ise mängida, aga see ebaõnnestus.

Kaili Karm

12. kl, Läänemaa Ühisgümnaasium